

Prof. Em. Freddy Decreus | Véronique de Limburg Stirum
Erno L. Vroonen

Oxymoron

Nick Ervinck

GNI-RI may2021

15|05|2021 > 25|09|2021

ADORNES
DOMEIN

Since 1729

‘To know one thing,
you must know the opposite.’

Henry Moore

© Studio Nick Ervinck

Inhoudsopgave

Table des matières

Table of contents

NL

Inleiding: Prof. Em. Freddy Decreus Nick Ervinck's keramische verbeelding in het Adornesdomein te Brugge	7
Ontmoeting met de kunstenaar: Véronique de Limburg Stirum Nick Ervinck – Zijn werk – Oxymoron	9
Opinie: Erno L. Vroonen Nick Ervinck op glad ijs	13

FR

Introduction : Prof. Em. Freddy Decreus L'imagination céramique de Nick Ervinck au Domaine Adornes à Bruges	17
Rencontre avec l'artiste : Véronique de Limburg Stirum Nick Ervinck – Son œuvre - Oxymoron	19
Opinion : Erno L. Vroonen Nick Ervinck en terrain glissant	23

EN

Introduction: Prof. Em. Freddy Decreus Nick Ervinck's ceramic imagination in the Adornes Domain in Bruges	27
Meeting the artist: Véronique de Limburg Stirum Nick Ervinck – His work - Oxymoron	29
Opinion: Erno L. Vroonen Nick Ervinck on thin ice	33
Catalogus Catalogue Catalog Nick Ervinck	34

Nick Ervinck's keramische verbeelding in het Adornesdomein te Brugge

Prof. Em. Freddy Decreus

Het Adornesdomein met zijn Jeruzalemkapel, onvermoede parel in hartje Brugge, nog steeds ergens een sacraal hart van Europa. Precies hier stelt Nick Ervinck voor de eerste keer zijn keramieken tentoon, perfecte aanvulling op en uitdaging van een stuk historisch erfgoed. Een Genuese familie uit de 14^e eeuw die de wereld groter zag dan toenmalig Europa ontmoet een kunstenaar die thans de wereld verkent op hedendaagse manier, vooral via 3D printing. Nu stamvader Anselm Adornes en zijn echtgenote Margareta vander Banck wegens werken hun praalgraf als gisanten even dienen te verlaten, komt de macht van de verbeelding tijdelijk in handen te liggen van een kunstenaar die onze traditionele blik op de werkelijkheid grondig problematiseert.

Daarom past de titel van de tentoonstelling *Oxymoron* perfect bij wat hier te zien valt. Net als in het thema van de Brugse Triënnale, *TraumA* dat onuitgesproken spanningen terug aan het licht brengt, vinden we in Ervinck's keramiek geladenheden terug die reeds eeuwenlang aan de onderkant liggen van het menselijk bestaan. Wordt zijn kunst niet ervaren als een 'virtuele werkelijkheid', een 'georganiseerde chaos' die getuigt van een 'onnatuurlijke natuurlijkheid', driemaal een perfecte illustratie van een oxymoron. Paradoxe kennis draagt het oxymoron in zich, maar vooral getuigt het van een creativiteit die ergens diep geworteld zit in ons poëtisch aanvoelen van taal en verbeelding. Omdat in Ervinck's kunstopvatting de beleving van het oxymoron werkelijk erg centraal staat, ga je graag met hem mee om paradoxen en hybride betekenissen naast en bovenop elkaar te ervaren. Met Nick als gezelschap door het leven gaan, betekent dan ook dat je jezelf voortdurend Herakleitos voelt, de Griekse filosoof die vond dat alles in alles overvloeide (*Panta Rhei*). Wanneer je even de tijd neemt om zijn keramieken en tekeningen grondig op jou te laten inwerken, dan voel je dat zijn verbeelding je oproept om de werkelijkheid te interpreteren in termen van een constant WORDEN en nooit een definitief ZIJN te aanvaarden.

Zoals deze keramische kleinoden naast en doorheen elkaar opgesteld staan doordringen ze elkaar in vorm en kleur, een verrassende output ook voor de kunstenaar die eigen glazuren in het leven roept. Hier zie je het resultaat van zijn experimenten, want als een chemicus waagde hij zich op onbekend terrein, nooit wetende of

zijn soorten bewerkte klei niet zouden ontploffen of afbreken in de oven. Glad gepolijst zoals de keramiek die wij traditioneel kennen zijn deze kunstobjecten niet steeds, het onvolmaakte vlekje herinnert je vaak aan het ingenieuze creatieproces. Precies daarom deint deze keramiek vlottend heen en weer tussen werelden van droom en werkelijkheid en voel je verbeelding en inbeelding koortsig op je inwerken. Soms doet de keramiek denken aan een prehistorisch skelet, een koraalrif of drijvende alg, dan weer komt ze dreigend en chaotisch over en daagt elke vorm van orde uit. Zelfs de prachtige glanzende kleuren kan je niet zo goed duiden, want gaat hun absolute schoonheid niet over in weeïge tinten die sporen van verrotting of bestraling verraden? Plant wordt dier wordt mens wordt been wordt plant, of alles in de keramiek van Ervinck is in beweging, zonder rust- of eindpunt. Kosmos vervangt tijdelijk chaos, volheid omkranst leegte om daarna weer dynamische materie te worden.

Het grote reliëf GARZGRIOLEJIF dat de plaats inneemt van de gisanten op de leeggekomen graftombe visualiseert bewegingen die aan de oerknal doen denken. Een prachtige centrale plek midden de Jeruzalemkapel, op de wijze van oude mandala's werkelijk de navel van de schepping, oorsprong van waaruit vele golvende bewegingen vertrekken die zich verbinden met de kunstwerken in het ronde. Lijnen ontstaan en vergaan, een beweging zet zich in gang en zoekt zich een weg naar het oog en het hart van de bezoeker. Onderweg ontmoeten ze de tekeningen en prints van Nick Ervinck, uitvergroten en muterende resten van elementair leven, paradoxale bevruchting van de woekerende schoot van de natuur?

Een veelzijdige uitnodiging dus in deze Jeruzalemkapel om even terug te keren naar onze primitieve oorsprong als mens, toen primair leven nog geen differentiatie kende, toen zee de aarde nog bedekte en uit vochtig slijm elementaire wezens geschapen werden. In Nick Ervinck's keramiek ligt één groot scheppingsverhaal besloten, een menselijk avontuur van metamorfose en transformatie dat kortstondig rust vindt in de beslotenheid van een paradijselijke tuin, een *hortus conclusus* waarin het raadsel van de kosmische energie even voelbaar is.

Ontmeting met de kunstenaar

Véronique de Limburg Stirum

NICK ERVINCK

Nick Ervinck (°1981) is een Belgisch kunstenaar die woont en werkt in Lichtervelde (West-Vlaanderen). Zijn carrière begon als kind met een passie voor het bekende bouwblokspel Lego. Hij volgde nooit de bouw instructies, maar creëerde, bouwde en verbeeldde zijn eigen architectonische werken. Hij kwam voor het eerst in contact met de computerwereld op dertienjarige leeftijd, toen zijn ouders hun eerste computer kochten. Dat was het begin van wat voor Nick Ervinck een ware symbiose is (een blijvende en wederzijds voordelige associatie) tussen de werelden van technologie en creatie, tussen wetenschap en kunst.

Op vijftienjarige leeftijd begon hij kunst te studeren en in 2003 voltooide hij een Master in Mixed Media aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent (KASK). Hij doet er niet alleen vakkennis op maar vooral levensvaardigheid: leren kijken, de gebaande paden verlaten, zelfvertrouwen krijgen, nadenken en gedachten verwoorden. Zo zal hij later zijn eigen unieke taal vormgeven door zeer uiteenlopende technieken te ontwikkelen en te combineren (van computermodellering tot architectuur en polymeerchemie). Een taal die hij voortdurend verrijkt en in vraag stelt.

Zijn werk wordt al snel en herhaaldelijk bekroond met prijzen: de Godecharleprijs (2005), de Fortis Young Ones Award (2006), de Provinciale Prijs voor Beeldende Kunsten West-Vlaanderen (2006) en de Prijs van het Rodenbachfonds (2008). De meest recente is de prestigieuze prijs van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten 2020.

In 2009 kocht hij een voormalige Renault-garage in Lichtervelde, waarin hij zijn atelier, tentoonstellingsruimte, bureau en woning onderbracht. Van daaruit beheert hij zijn werk, dat sinds lang internationaal bekend is geworden in vele Europese en Aziatische landen.

Wat van Nick Ervinck uitgaat is een ongelooflijke energie, een niet aflatende wil, een enorme werkgedrevenheid en een uiterst duidelijke visie.

ZIJN WERK

Hoewel hij veel tweedimensionale werken maakt - computergestuurde foto's, tekeningen, aquarellen en zelfs films - is Nick Ervinck bovenal een

beeldhouwer. Zijn visie en zijn interesse vertalen zich altijd in drie dimensies. Hij wil een nieuwe taal ontwikkelen door te werken met verschillende vaardigheden en technieken, die hij in het uiteindelijke werk combineert of in opeenvolgende stadia op elkaar laat inwerken. Het begint meestal met een computergestuurde tekening. Vervolgens gebruikt hij 3D-printtechnieken en kunststofsproessen om de sculptuur vorm te geven. In tegenstelling tot het traditionele beeldhouwen wordt het materiaal niet uitgehold maar gevormd. Ten slotte verrijkt hij zijn werk met een handgemaakte afwerking die geduld en zorgvuldigheid vereist (schuren en lakken bijvoorbeeld). Zijn werken zijn vaak het resultaat van meerdere jaren werk, met een wisselwerking tussen het digitale en het materiële, die op elkaar reageren en elkaar verrijken.

In zijn werk vinden we de invloeden terug van Henry Moore (wiens concept van de leegte als negatief volume hem fascineert), Hans Arp, Barbara Hepworth en Greg Lynn (voor zijn Blob-architectuur) en twee passies en obsessies: kunstboeken (in het bijzonder de monografieën over Henry Moore) en RAL1003 geel, “zijn” geel, dat bijna alomtegenwoordig is.

Aanvankelijk is zijn werk nauw verbonden met de architectuur, door de monumentale afmetingen van zijn sculpturen en hun interactie met de omgeving waarvan ze deel uitmaken of waarin zij weerklinken. Tegenstrijdige werelden staan dan al tegenover elkaar: de rondheid en vloeibaarheid van zijn organische vormen botsen met de rechte lijnen en de structuur van de architecturale wereld. Daarna komt zijn interesse voor het lichaam, de geschiedenis, het Darwinisme en de verschijnselen van mutatie, om maar een paar van zijn favoriete thema's te noemen. Het universum van Nick Ervinck, waarvan we niet kunnen uitmaken of het figuratief is of niet, is ongelooflijk groot en voert ons mee in een permanente slingerbeweging tussen realiteit en fictie, het levende en het levenloze, het reusachtige en het oneindig kleine: van een schedel of een menselijke baarmoeder tot een eiwit, van een skelet van een dinosaurus tot een humanoïde robot, van een wortel die een lamp is geworden, van een spetter die is bevroren tot een monument... Het begint je bijna te duizelen.

Uit die confrontatie van tegengestelde werelden ontstaat een spanning, een onzekerheid en dus een bevraging. De werkelijkheid is niet wat ze lijkt te zijn. Omgekeerd, wat we zien is niet noodzakelijk de werkelijkheid. Virtuele realiteit of gerealiseerde virtualiteit?

OXYMORON

Oxymoron - een stijlfiguur die twee woorden met schijnbaar tegenstrijdige betekenissen combineert - vat een van de origineelste aspecten van het werk van Nick Ervinck samen en kenmerkt zowel zijn oeuvre als de wereld waarin we leven.

Aan de hand van een dertigtal keramische werken, die voor het eerst worden tentoongesteld, neemt Nick Ervinck ons mee naar een wereld van tegenstellingen en contrasten, op de grens tussen de figuratieve en de abstracte kunst. Zijn werken wekken twijfel en vragen op, veroorzaken een zekere spanning, een licht onbehagen zelfs. Het is inderdaad onmogelijk definitief vast te stellen wat je waarneemt. Denk je dat je een organische of minerale vorm ziet? Plantaardig of dierlijk? Een bloem in volle bloei of een rottende vrucht? Het is des te onzekerder omdat het uiterst veranderlijk is. Je ziet het ene ding en het volgende moment zie je het andere: de tentakel van een octopus of de hand van een monsterlijke mutant, een dood koraal of een geërodeerde Gonshisteen, een paprika, een tomaat of een kauwgom? Kijken wij hier door de microscoop naar een natuurlijke evolutie of is dit een toekomstbeeld van de angstaanjagendste mutaties? Soms zou je letterlijk willen eten wat je ziet (het lijkt op heerlijke slagroom) om het vervolgens weer even snel uit te spugen omdat je je plotseling zou herinneren dat het slechts een chemische valstrik is. Nick Ervinck speelt en geniet van de verwarring. We deinen heen en weer tussen verwondering en onbehagen, tussen verlangen en afstoting.

Nick Ervinck wil dat de bezoeker eerst de werken vanuit verschillende perspectieven kan bekijken, zijn fantasie de vrije loop kan laten en zo zijn eigen verhaal kan interpreteren. In feite behandelt elk van de sculpturen van Nick Ervinck onderwerpen die hem fascineren en uitdagen: de toekomst en de evolutie van de planeet, genetische manipulatie en de evolutie van de voedingsindustrie, maar ook de evolutie van onze cultuur en de grote tendensen zoals hyperconnectiviteit en de bedreiging voor ons privéleven. Stuk voor stuk gebieden waar onze samenleving heen en weer slingert tussen tegengestelde trends. De mens is in staat tot het beste en het slechtste, vindt vergif en tegengif uit, verdedigt een idee en zijn tegendeel: hij prijst de verdiensten van biologisch voedsel maar ontwikkelt synthetisch vlees; hij verheerlijkt de individuele vrijheid maar ontwikkelt middelen om de verplaatsingen, de gezondheidsgegevens en de consumptiegewoonten van zijn medemensen te controleren; hij verdedigt de vrijheid van meningsuiting evenzeer als de “politieke correctheid”, de democratische meerderheid evenzeer als de rechten van de minderheden. We leven in een wereld vol tegenstrijdigheden, die, laten we eerlijk zijn, deel uitmaken van haar charme.

Zonder een standpunt in te nemen (maar is het niet precies de rol van de kunstenaar om de juiste vragen op te werpen in plaats van ze proberen te beantwoorden?) herinnert Nick Ervinck ons eraan dat niets zeker is, niets vanzelfsprekend. We surfen op het topje van de golf, in een labiel evenwicht tussen dramatische vooruitzichten en wetenschappelijke hoop. Op elk moment kunnen we omslaan naar de ene of de andere kant, afhankelijk van de keuzes die we maken.

De contouren van de toekomst krijgen vandaag vorm.

Nick Ervinck heeft onlangs de keramiek die hij als tiener leerde opnieuw ontdekt. Trouw aan de essentie van zijn artistieke taal, verenigt hij nu de voorouderlijke technieken van manueel kleiwerk en glazuur met de hedendaagse digitale technieken van computermodellering of 3D-scanning. Een aardewerkproduct dat eerst met de hand is gevormd, kan vervolgens inderdaad worden gescand en opnieuw bewerkt op de computer, en zo het voorwerp worden van een proces van voortdurende verrijking. Deze keer echter, en dat is een belangrijke ontwikkeling voor Nick Ervinck, heeft hij geen vat op een deel van het eindresultaat. Het bakken van het glazuur genereert barsten, luchtbellens en kleurvariaties die grotendeels oncontroleerbaar zijn. "Die imperfecties zijn pure poëzie," zegt Nick Ervinck. Die extra poëzie, een gave van het glazuur, draagt in grote mate bij tot de emotionele en zintuiglijke dimensie van de keramische werken van Nick Ervinck.

Nick Ervinck op glad ijs

Erno Vroonen

Onafhankelijke curator

De Jeruzalemkapel op het Adornesdomein in het centrum van de stad Brugge is als familiecrypte geconcipeerd. Centraal in de gotische ruimte staat de graftombe van Anselm Adornes en Margareta van der Banck. Momenteel is het stenen reliëf dat het overleden paar in al zijn pracht toont in het restauratieatelier. Daardoor ontstaat een leegte, een open plek in een streng doordachte sacrale ruimte. Bij nader toezien ontdekt men nog meer zulke vrije ruimtes. Men kan enkel maar vermoeden dat die vroeger ook ingevuld waren met relieken. Nick Ervinck koos er bewust voor in deze restauratieperiode zijn werk in de kapel te tonen. Hij zag hierin een eenmalige kans om aan de traditionele setting een extra dimensie toe te voegen. Bewust van de draagkracht van zijn driedimensionale oeuvre stelde hij voor er enkel keramisch sculpturaal werk te tonen. Keramiek heeft altijd een dubbelzinnig karakter, tegelijk sterk en broos. Het geeft vaak de indruk kwetsbaar en zodoende van beperkte levensduur te zijn. Het beschilderen van keramiek is vergelijkbaar met het aquarelleren. Kleuren lijken in elkaar te vervloeien. Hierdoor ontstaat een specifieke sensualiteit, typisch voor de glazuurtechniek. Het keramische werk toont de toeschouwer een perfect huwelijk tussen de klassieke keramiek-techniek enerzijds en deze van de nieuwe digitale media anderzijds.

In de kapel, die een uitzonderlijke architecturale vorm heeft, is er weinig lichtinval. Door de glasramen valt een diffuus licht, soms doorbroken door kleine kleuraccenten. De totaalindruk is eerder van introverte aard. En dan komt Nick Ervinck die ervoor kiest op een sokkel boven de tombe een nieuw reliëf neer te leggen. Aan de wanden en op witte sokkels stelt hij beelden op. Men denkt aan bepaalde heiligen en monniken die de tombe bewaken. Maar laat de kunstenaar zich ertoe verleiden om zulke klassieke iconografie te kopiëren? Ervinck tikt anders af. Het gaat hem er niet om de bezoeker te verleiden en zodoende vergelijkbare opstellingen uit de kunstgeschiedenis te kopiëren. Ervinck creëert een nieuw verhaal, eigentijds en confronterend. Alles draait rondom het idee van de kosmische evolutie: om de oerknal, de irreversibiliteit van de ons resterende tijd en uiteindelijk om het afwenden van de Apocalyps. Het centrale reliëf fungeert als een waarschuwingsschild, kleurloos en schijnbaar onbevlekt. Het toont een soort driedimensionale kaart van kosmische golven. De willekeurig opgestelde beelden doen denken aan buitenaardse wezens. Het lijkt alsof we ons bevinden in een tijds capsule, navigerend tussen een ver verleden en een verre

toekomst. De Jeruzalemkapel wordt een soort van decor, wat oorspronkelijk ook zo was, voor een denkbeeldige reis, waarbij de bezoeker een centrale rol speelt.

Vragen betreffende de relatie tussen kunst en wetenschap, een uitgesproken opdracht voor de mens, zijn hierbij steeds weer een thema. Vermits de kunstenaar zich intensief bezighoudt met de toekomst als een mogelijk onbegrensde ruimte, is science fiction nooit uit zijn oeuvre weg te denken. Ervinck is eigenlijk een visionair kunstenaar die in het experimenteren bevrediging vindt. Hij verlegt permanent grenzen, ook die van de kunst.

Nu is de Jeruzalemkapel in Brugge beladen met geschiedenis en het mag dan ook geen verrassing zijn dat Ervinck de tijdelijke verwijdering van het grafsteen aangreep om er zijn keramisch werk tentoon te stellen. Naast haar oorspronkelijke functie als grafmonument krijgt de kapel een nieuwe opdracht als kunstlaboratorium. Zijn kunst krijgt een extra betekenis, ontleend aan de omgeving waarin ze getoond wordt.

Zodoende begeeft Ervinck zich op glad ijs.

In de aanpalende zalen, die als tentoonstellingsruimtes gebruikt worden, toont Nick aquareltekeningen naast kleinere en grotere sculptuurmodellen. Zij leggen getuigenis af van een uitgesproken kwetsbaarheid enerzijds en van een ongebreidelde activiteit anderzijds. De werken dialogeren met elkaar en presenteren zich als een botanische tuin met een uitzonderlijke exotische flora. De bezoeker treedt binnen in het samenspel van een analoog creatief proces en de digitale verwerking en optimalisering ervan.

L'imagination céramique de Nick Ervinck au Domaine Adornes à Bruges

Prof. Em. Freddy Decreus

Le Domaine Adornes et sa chapelle de Jérusalem, perle insoupçonnée au cœur de Bruges, en quelque sorte toujours un centre sacré de l'Europe. C'est précisément ici que Nick Ervinck expose pour la première fois ses céramiques, à la fois complètement parfait et défi vis-à-vis de ce patrimoine historique. Une famille génoise du XIVe siècle qui envisageait le monde de façon plus vaste que ses contemporains européens, rencontre un artiste qui explore le monde d'aujourd'hui de façon moderne, principalement grâce à l'impression 3D. Alors que les gisants de l'aïeul Anselme Adornes et de son épouse Margareta vander Banck doivent temporairement quitter leur tombeau pour des travaux de restauration, le pouvoir de l'imagination est pour un temps placé entre les mains d'un artiste qui remet en question notre vision traditionnelle de la réalité.

C'est pourquoi le titre de l'exposition *Oxymoron* correspond parfaitement à ce qui est exposé ici. Tout comme dans le thème de la Triennale de Bruges, *TraumA* qui remet en lumière des tensions latentes, on retrouve dans les céramiques d'Ervinck des charges émotionnelles qui, depuis des siècles, se cachent au tréfonds de l'existence humaine. Son art n'est-il pas vécu comme une "réalité virtuelle", un "chaos organisé" qui témoigne d'un "naturel contre nature", trois fois l'illustration parfaite d'un oxymore. L'oxymore contient des connaissances paradoxales, mais il témoigne surtout d'une créativité qui est en quelque sorte profondément ancrée dans notre sens poétique du langage et de l'imagination. Parce que l'oxymore est réellement très inhérent à la conception artistique d'Ervinck, on l'accompagne volontiers dans l'expérience de paradoxes et de significations hybrides qui se juxtaposent et se superposent. Traverser la vie avec Nick comme compagnon, signifie que vous vous sentez constamment Héraclite, le philosophe grec qui pensait que « Tout est en mouvement » (*Panta Rhei: Toutes les choses coulent*). Quand on prend un moment pour laisser ses céramiques et ses dessins nous toucher en profondeur, on sent que son imagination nous invite à interpréter la réalité en termes de DEVENIR constant et à ne jamais accepter un ÊTRE définitif.

Comme ces bijoux de céramique se mêlent et se croisent, leurs couleurs et leurs formes interagissent et se fondent les unes dans les autres, un résultat surprenant également pour l'artiste

qui réalise lui-même ses émaillages. Vous voyez ici le résultat de ses expériences, car tel un chimiste il s'est aventuré en territoire inconnu, ne sachant jamais si les argiles utilisées n'allaient pas exploser ou se désintégrer dans le four. Ces objets d'art ne sont pas toujours lisses et polis comme les céramiques que nous connaissons traditionnellement, de petites imperfections rappellent souvent l'ingénieux processus de création. C'est exactement la raison pour laquelle ces céramiques flottent entre les mondes du rêve et de la réalité et que vous pouvez sentir la fièvre de l'imagination et de la fantaisie travailler en vous. Parfois, les céramiques rappellent un squelette préhistorique, un récif corallien ou des algues flottantes, et puis à nouveau elles sont menaçantes, chaotiques et défient toute forme d'ordre. Même les belles couleurs brillantes sont difficiles à interpréter. En effet, leur beauté absolue ne se transforme-t-elle pas en tonalités malades suggérant des traces de pourriture ou d'irradiation ? La plante devient l'animal qui devient l'homme qui devient l'os qui devient la plante. Dans les céramiques d'Ervinck, tout est en mouvement, sans repos ni fin. Le cosmos remplace temporairement le chaos, le plein embrasse le vide, puis redevient de la matière dynamique.

Le grand relief GARZGRIOLEJIF qui prend la place des gisants sur le tombeau vidé visualise des mouvements rappelant le Big Bang. Une belle place centrale au milieu de la chapelle de Jérusalem, comme un véritable nombril de la création à la manière des anciens mandalas, origine d'où partent de nombreux mouvements ondulatoires vers les œuvres d'art alentour. Des lignes apparaissent et s'effondrent, un mouvement démarre en direction de l'œil et du cœur du visiteur. En chemin elles rencontrent les dessins et impressions digitales de Nick Ervinck, vestiges agrandis et mutants de la vie primitive, fécondation paradoxale du prolifère utérus de la nature ?

Dans cette chapelle de Jérusalem, nous sommes invités sous différentes formes à revenir un instant à nos origines premières en tant qu'êtres humains, lorsque la vie primitive ne connaissait pas encore de différenciation, lorsque la mer recouvrait encore la terre et que les êtres élémentaires étaient créés à partir de mucus humide. Les céramiques de Nick Ervinck renferment une grande histoire de la création, une aventure humaine faite de métamorphoses et de transformations qui trouve brièvement le repos dans l'isolement d'un jardin paradisiaque, un *hortus conclusus* dans lequel le mystère de l'énergie cosmique est tangible.

Rencontre avec l'artiste

Véronique de Limburg Stirum

NICK ERVINCK

Nick Ervinck (°1981) est un artiste belge qui vit et travaille à Lichtervelde (Flandre occidentale). Sa carrière prend naissance, dès l'enfance, dans une passion dévorante pour le jeu de blocs de construction Lego. Il ne suit jamais les plans proposés mais crée, construit et imagine inlassablement ses propres œuvres architecturales. Il entre en contact avec le monde de l'informatique à l'âge de treize ans, lorsque ses parents achètent leur premier ordinateur. Cet événement marque le début de ce qui chez Nick Ervinck est une véritable symbiose (une association durable et réciproquement profitable) entre les mondes de la technologie et de la création, entre les sciences et les arts.

À quinze ans il entame des études artistiques qu'il complète par une maîtrise en Mixed Media obtenue en 2003 à l'Académie Royale des Beaux-Arts de Gand (KASK). Plus que des savoir-faire, il en retirera surtout un savoir-être : apprendre à regarder et à réfléchir, à sortir des sentiers battus et à formuler sa pensée. Plus tard cela le conduira à créer son langage personnel et unique en développant et associant des techniques très diverses (de la modélisation sur ordinateur à la chimie des polymères en passant par l'architecture). Un langage qu'il enrichit et remet en question de façon permanente.

Son travail est rapidement et plusieurs fois récompensé par des prix : le Prix Godecharle (2005), le Fortis Young Ones Award (2006), le Prix provincial des Arts visuels de Flandre occidentale (2006) et le Prix du Rodenbachfonds (2008). Le dernier en date est le prestigieux Prix des arts 2020 de l'Académie Royale flamande de Belgique pour les Sciences et les Arts.

En 2009 il acquiert un ancien garage Renault à Lichtervelde, il y installe son atelier, ses bureaux, un espace d'exposition et son lieu de vie. De là il gère une œuvre dont la renommée est depuis longtemps devenue internationale, couvrant de nombreux pays européens et asiatiques.

Ce qui émane de Nick Ervinck est une incroyable énergie, une volonté sans faille, une boulimie de travail et une vision extrêmement claire.

SON ŒUVRE

Même s'il réalise de nombreuses œuvres en deux dimensions - des photographies modélisées sur ordinateur, des dessins, des

aquarelles et même des films – Nick Ervinck est avant tout un sculpteur. Sa vision, son intérêt, est toujours en trois dimensions. Ce qui l'intéresse, c'est de développer un langage nouveau en travaillant des compétences et des techniques diverses, qu'il combine dans l'œuvre finale ou qu'il fait dialoguer dans des étapes successives. Le démarrage consiste généralement à concevoir le dessin de son œuvre avec l'aide de techniques de modélisation sur ordinateur. Il utilise ensuite les techniques d'impression en 3D et la chimie des polymères pour mettre la sculpture en forme. À l'inverse de la sculpture traditionnelle, la matière n'est pas creusée mais constituée. Finalement, il enrichit son œuvre d'une finition artisanale manuelle requérant patience et méticulosité (par exemple pour le ponçage et le laquage). Ses œuvres sont souvent le fruit de plusieurs années de travail, durant lesquelles un va-et-vient entre le digital et le physique se répondent et s'enrichissent mutuellement.

Dans son travail on retrouve les influences d'Henry Moore (dont le concept de vide considéré comme volume négatif le fascine), Hans Arp, Barbara Hepworth et Greg Lynn (pour sa Blob-architecture) et deux passions-obsessions: les livres d'art (en particulier les monographies sur Henry Moore) et le jaune RAL1003, « son » jaune, quasi omniprésent.

Au départ son travail est intimement lié à l'architecture, par la dimension monumentale de ses sculptures et par leur interaction avec l'environnement auquel elles s'intègrent ou font écho. Déjà des mondes contradictoires s'affrontent: la rondeur et la fluidité de ses formes organiques font face aux lignes droites et à la structure du monde architectural. Il s'intéresse ensuite au corps, à l'histoire, au darwinisme et aux phénomènes de mutation, pour ne citer que quelques-uns de ses thèmes de prédilection. L'univers de Nick Ervinck, dont on ne peut conclure s'il est figuratif ou non, est incroyablement vaste et nous entraîne dans une oscillation permanente entre réalité et fiction, vivant et inanimé, gigantesque et infiniment petit: d'un crâne ou un utérus humain à une protéine, d'un squelette de dinosaure à un robot humanoïde, une racine devenu lampe, une éclaboussure figée en monument... On en aurait presque le tournis.

De cette confrontation d'univers contraires, naît une tension, une incertitude et dès lors un questionnement. La réalité n'est pas ce qui semble être représenté. Inversement, ce qu'on voit n'a pas forcément de réalité. Réalité virtuelle ou virtualité réalisée?

OXYMORON

L'oxymore - figure de style qui allie deux mots de sens apparemment contradictoires - résume et qualifie l'un des aspects les plus originaux de l'œuvre de Nick Ervinck, de même qu'il caractérise le monde dans lequel nous vivons.

Au travers d'une trentaine d'œuvres en céramique, exposées pour la première fois, Nick Ervinck nous emmène dans un univers de contraires et de contrastes, à la frontière entre le figuratif et l'abstrait. Ses œuvres suscitent le doute et l'interrogation, provoquent une certaine tension, voire un léger malaise. Impossible en effet de déterminer de façon définitive ce que l'on voit. Croyez-vous voir une forme organique ou minérale? Végétale ou animale? Une fleur en pleine éclosion ou un fruit en putréfaction? C'est d'autant plus incertain que c'est éminemment changeant. Vous voyez une chose et l'instant d'après vous en voyez une autre: le tentacule d'un poulpe ou la main d'un mutant monstrueux, un corail mort ou le travail d'érosion d'un rocher de Gongshi, un poivron, une tomate ou un chewing-gum? Observé au microscope dans son évolution naturelle ou imaginé dans ses mutations futures les plus effrayantes? Parfois on aurait littéralement envie de manger ce qu'on voit (et qui ressemble à une appétissante crème fouettée) pour le recracher aussi vite car on se rappellerait soudain que ce n'est qu'un leurre chimique. Nick Ervinck joue et s'amuse avec la confusion. On oscille entre émerveillement et malaise, entre désir et répulsion.

Nick Ervinck souhaite que le visiteur puisse d'abord observer les œuvres selon différents angles de vue, laisser libre cours à son imagination et ainsi interpréter sa propre histoire. En réalité chacune des sculptures de Nick Ervinck aborde des sujets qui le passionnent et l'interpellent: le devenir de la planète, son évolution, la manipulation génétique et l'évolution de l'industrie alimentaire, mais aussi l'évolution de notre culture et les grandes tendances telles que l'hyperconnectivité et la mise en péril de notre vie privée. Autant de domaines dans lesquels notre société oscille entre des tendances contraires. Capable du meilleur et du pire, l'être humain invente le poison et son antidote, il défend une idée et son contraire: il vante les mérites de l'alimentation bio mais développe de la viande synthétique; il exalte la liberté individuelle mais développe des moyens de contrôle sur les mouvements, les données de santé, les habitudes de consommation de ses pairs, il défend la liberté d'expression autant que le politiquement correct, la majorité démocratique autant que le droit des minorités. Nous vivons dans un monde pétri de contradictions, ce qui, avouons-le, fait partie de son charme.

Sans prendre position (Mais n'est-ce pas le rôle de l'artiste de soulever les bonnes questions plutôt que de chercher à y répondre?)

Nick Ervinck nous rappelle que rien n'est certain, rien n'est acquis. Nous surfons sur la crête de la vague, dans un équilibre instable entre perspectives dramatiques et espoirs scientifiques. À tout moment nous pouvons basculer d'un côté ou de l'autre, en fonction des choix que nous posons. Les contours de l'avenir se dessinent aujourd'hui.

Nick Ervinck a récemment redécouvert la céramique qu'il avait apprise à l'adolescence. Fidèle à l'essence même de son langage artistique, il fait aujourd'hui dialoguer les techniques ancestrales du travail manuel de l'argile et de l'émaillage avec les techniques digitales contemporaines de modélisation par ordinateur ou de scannage en 3D. Une céramique d'abord exécutée à la main peut en effet ensuite être scannée et retravaillée sur ordinateur, faisant ainsi l'objet d'un processus d'enrichissement perpétuel. Cette fois cependant, et c'est une évolution importante pour Nick Ervinck : une part du résultat final lui échappe. La cuisson de l'émail génère craquelures, bulles et variations de couleur en grande partie non maîtrisables. « Ces imperfections sont de la pure poésie », précise Nick Ervinck. Cette poésie supplémentaire, cadeau de l'émaillage, contribue pour une grande part à la dimension émotionnelle et sensorielle des œuvres en céramique de Nick Ervinck.

Nick Ervinck en terrain glissant

Erno Vroonen

Curateur indépendant

La chapelle de Jérusalem, qui fait partie du Domaine Adornes située au cœur de la ville de Bruges, est une crypte familiale. Au centre de l'espace gothique se trouve la tombe d'Anselme Adornes et Margareta van der Banck. Le relief en pierre représentant le couple défunt dans toute sa splendeur se trouve actuellement dans un atelier de restauration. Cela crée un vide, un espace ouvert dans un espace sacré et rigoureusement conçu. En y regardant de plus près, on découvre davantage de tels espaces libres. On ne peut que supposer qu'elles étaient autrefois remplies d'objets religieux. Nick Ervinck a délibérément choisi d'exposer son travail dans la chapelle pendant cette période de restauration. Il y a vu une occasion unique d'ajouter une dimension supplémentaire au cadre traditionnel. Conscient de la forte présence de son œuvre tridimensionnelle, il a proposé de n'exposer que des sculptures en céramique. Ce qui caractérise la céramique, c'est son ambiguïté. Elle est à la fois solide et fragile. Elle donne souvent l'impression d'être cassable, et donc d'avoir une durée de vie limitée. La peinture sur céramique est comparable à la peinture à l'aquarelle. Les couleurs semblent se fondre les unes dans les autres. Il en émerge une sensualité spécifique, typique du principe de l'émaillage. L'œuvre céramique nous montre un mariage parfait entre la technique classique de la céramique d'une part et celle des nouveaux médias numériques d'autre part.

La chapelle, qui présente une forme architecturale exceptionnelle, n'est pas très lumineuse. Une lumière diffuse tombe à travers les vitraux, parfois interrompue par de petites touches de couleur. L'impression générale est de nature introvertie. Et puis Ervinck vient et choisit de placer un nouveau relief sur un socle surplombant le tombeau. Il place des sculptures aux murs et sur des socles blancs. On pense à certains saints et moines qui gardent la tombe. L'artiste aurait pu se laisser tenter par l'idée d'imiter cette iconographie classique, mais Ervinck va frapper ailleurs. Son objectif n'est pas de séduire le visiteur en reproduisant des scènes analogues issues de l'histoire de l'art. Ervinck crée une nouvelle histoire, contemporaine et interpellante. Tout tourne autour de l'idée d'évolution cosmique : autour du big bang, de l'irréversibilité du temps qui nous reste et finalement autour de l'évitement de l'apocalypse. Le relief central fonctionne comme un panneau d'avertissement, incolore et apparemment immaculé. Il montre une sorte de carte tridimensionnelle des ondes cosmiques. Les sculptures disposées

de manière aléatoire font penser à des créatures extra-terrestres.

Nous avons l'impression d'être dans une capsule temporelle, naviguant entre un passé et un futur lointains. La chapelle de Jérusalem devient une sorte de décor, comme elle l'était à l'origine, pour un voyage imaginaire dans lequel le visiteur joue un rôle central.

Les questions concernant la relation entre l'art et la science, une mission explicitement humaine, sont ici un thème toujours présent. Comme l'artiste est intensément préoccupé par le futur en tant qu'espace où l'infini est possible, la science-fiction n'est jamais totalement absente de son œuvre. Il déplace sans cesse les frontières, y compris celles de l'art.

La chapelle de Jérusalem à Bruges est chargée d'histoire et il n'est pas surprenant qu'Ervinck ait profité du retrait temporaire de la pierre tombale pour exposer son travail de céramiste. À côté de sa fonction initiale de monument funéraire, la chapelle reçoit une nouvelle affectation en tant que laboratoire d'art. Son art a acquis une signification supplémentaire, dérivée de l'environnement dans lequel il est exposé. Ervinck se retrouve en terrain glissant.

Dans les salles adjacentes, devenues espaces d'exposition, Ervinck présente des dessins à l'aquarelle à côté de modèles de sculptures plus ou moins grands. Ils témoignent d'une fragilité prononcée d'une part et d'une créativité débridée d'autre part. Les œuvres dialoguent entre elles et se présentent comme un jardin botanique avec une flore exotique exceptionnelle. Le visiteur a accès à l'interaction entre un processus créatif analogique et le traitement et l'optimisation numériques de celui-ci.

Nick Ervinck's ceramic imagination in the Adornes Estate in Bruges

Prof. Em. Freddy Decreus

The Adornes Estate with its Jerusalem Chapel, an unsuspected pearl in the heart of Bruges, somehow still a sacred centre in Europe. It is exactly here that Nick Ervinck exhibits his ceramics for the first time as a perfect complement and challenge to this historical heritage. A meeting between a 14th century Genoese family with a perspective larger than their European contemporaries on the one hand and an artist exploring today's world in a modern fashion, mainly through 3D printing. Now that the recumbent statues of forefather Anselm Adornes and his wife Margareta vander Banck have temporarily had to leave their tomb due to restoration work, the power of imagination has for a while been entrusted to an artist who thoroughly questions our traditional view of reality.

Indeed, the title of the exhibition *Oxymoron* fits perfectly with what is on display here. Just as in the theme of the Bruges Triennial *TraumA* which brings unspoken tensions back to the surface, Ervinck's ceramics reveal strains that have been hiding at the bottom of human existence for centuries. Is his art not commonly qualified as 'virtual reality', 'organized chaos' and testifying to 'unnatural naturalness', three perfect examples of an oxymoron? An oxymoron contains paradoxical knowledge, but above all it testifies to a creativity that is deeply rooted somewhere in our poetic sense of language and imagination. The experience of the oxymoron is crucial to Ervinck's art concept, you gladly go along with him to experience paradoxes and hybrid meanings next to and on top of each other. Going through life with Nick as a companion therefore means feeling like Heraclitus, the Greek philosopher who believed that "Everything flows" (Panta Rhei). When you take a moment to let his ceramics and drawings sink in, you will feel that his imagination calls on you to interpret reality in terms of a constant BECOMING and never to accept a definitive BEING.

The presentation and intermingling of the exhibited ceramic gems let them interact in form and colour, a surprising outcome also for the artist who creates his own glazes. Here you can see the result of his experiments, for like a chemist he has ventured into unknown territory, never knowing whether his types of processed clay might explode or decompose in the kiln. These art objects are not always the smoothly polished ceramics we are familiar with,

little imperfections often reminding you of the ingenious creation process. That is exactly why these ceramics float back and forth between worlds of dream and reality and why you can feel the fever of your imagination and fantasy coming on. Sometimes the ceramics will remind you of a prehistoric skeleton, a coral reef or floating algae, and then again they appear threatening and chaotic and seem to challenge any form of order. Even the beautiful shining colours are hard to interpret, as their absolute beauty appears to pass into sickly shades suggesting traces of rot or radiation. Plant becomes animal becomes man becomes bone becomes plant, or everything in Ervinck's ceramics is in motion, without rest or end. Cosmos temporarily replaces chaos, fullness embraces emptiness and then becomes dynamic matter again.

The large relief GARZGRIOLEJIF replacing the recumbent statues on the emptied tomb visualizes movements reminiscent of the Big Bang. A beautiful central place in the middle of the Jerusalem Chapel, the true navel of creation in the manner of ancient mandalas, the origin of many undulating movements towards the works of art exhibited around. Lines appear and fall apart, the start of a movement into the visitors' eye and heart. In passing they will meet Nick Ervinck's drawings and prints, enlarged and mutating remains of primal life, paradoxically fertilizing the proliferating womb of nature?

Here is a multidimensional invitation in this Jerusalem Chapel to return for a moment to our primitive origins as human beings, with primal life undifferentiated yet, when the sea still covered the earth and elementary beings were created from moist slime. Nick Ervinck's ceramics contain a grand creation story, a human adventure of metamorphosis and transformation finding a brief rest in the seclusion of a paradisiac garden, a *hortus conclusus* in which the mystery of cosmic energy can be felt hovering.

Meeting the artist

Véronique de Limburg Stirum

NICK ERVINCK

Nick Ervinck (°1981) is a Belgian artist living and working in Lichtervelde (West Flanders). His career began as a child with a passion for Lego building blocks. He never followed the instructions, but created, built and imagined his own architectural works. He first came into contact with the computer world at the age of thirteen, when his parents bought their first computer. This event marked the beginning of what is for Nick Ervinck a true symbiosis (a lasting and mutually beneficial association) between the worlds of technology and creation, between science and art.

At the age of fifteen he started studying art and in 2003 graduated with a Master's degree in Mixed Media at the Royal Academy of Fine Arts in Ghent (KASK). Not only did this provide him with professional knowhow, but mainly with valuable life-skills: learning to observe, thinking out of the box, gaining self-confidence, think and expressing his thoughts. This will eventually enable him to create his own unique language by developing and combining a wide range of techniques (from computer modelling to architecture and polymer chemistry). A language that he keeps enriching and questioning.

His work was quickly and repeatedly awarded prizes: the Godecharle Prize (2005), the Fortis Young Ones Award (2006), the Provincial Prize for Visual Arts West Flanders (2006) and the Rodenbach Fund Award (2008). The latest is the prestigious Art Prize 2020 of the Royal Flemish Academy of Belgium for Science and Art.

In 2009 he bought a former Renault garage in Lichtervelde, where he set up his studio, office, exhibition space and home. From there he manages a body of work that has long since gained international recognition in many European and Asian countries.

What emanates from Nick Ervinck is an incredible energy, an unfailing will, an enormous work drive and an extremely clear vision.

HIS WORK

Although he produces many two-dimensional works - computer-modelled photographs, drawings, watercolours and even films - Nick Ervinck is above all a sculptor. His vision and interest are always in three dimensions. He wants to develop a new language by working with different skills and techniques, which he combines in the final work or brings together in successive stages. The first step

is usually to computer assisted design. He then uses 3D printing techniques and polymer chemistry to shape the sculpture. Unlike in traditional sculpting, the material is not hollowed out but shaped. He finally enriches his work with a handmade finish requiring patience and meticulousness (e.g. for sanding and lacquering). His works often take him several years of work, during which the digital and the physical respond to and enrich each other.

His work is influenced by Henry Moore (whose concept of the void as a negative volume has always fascinated him), Hans Arp and Barbara Hepworth, by Blob architecture and by two passions or obsessions: art books (in particular monographs about Henry Moore) and RAL1003 yellow, «his» almost omnipresent yellow.

His first work is intimately linked to architecture, by the monumental dimension of his sculptures and by their interaction with the environment they are integrated in or echo. Contradictory worlds are confronting each other at this stage already: the roundness and fluidity of his organic forms clash with the straight lines and structure of the architectural world. Next he turns his attention to the body, history, Darwinism and the phenomena of mutation, to name but a few of his favourite themes. Nick Ervinck's universe, which we cannot conclusively call figurative or not, is incredibly vast and drags us into a permanent swing between reality and fiction, the living and the inanimate, the gigantic and the infinitesimally small: from a skull or a human uterus to a protein, from a dinosaur skeleton to a humanoid robot, from a root that has become a lamp, from a splash that has frozen into a monument... It almost starts to make you dizzy.

From this confrontation of opposing universes, a tension, an uncertainty and therefore a questioning is born. Reality is not what appears to be represented. Conversely, what we see does not necessarily have a reality. Virtual reality or realized virtuality?

OXYMORON

Oxymoron - a figure of speech that combines two words with apparently contradictory meanings - sums up and qualifies one of the most original aspects of Nick Ervinck's work, just as it characterises the world we live in.

Through some thirty ceramic works exhibited for the first time, Nick Ervinck introduces us into a world of opposites and contrasts, on the border between the figurative and the non-figurative. His works raise doubts and questions, provoke a certain tension, even a slight feeling of discomfort. It is impossible to determine definitively what you are watching exactly. Do you think you see an organic or mineral form? A plant or an animal? A flower in full bloom or a rotting fruit? It is all the more uncertain because it is so changeable. You see

one thing and the next moment you see another: the tentacle of an octopus or the hand of a monstrous mutant, a dead coral or the erosion work of a Gongshi rock, a pepper, a tomato or a chewing gum? Is this a natural evolution put under the microscope or a vision of its most frightening future mutations? Sometimes you literally want to eat what you see (it looks like tasty cream) only to spit it out ever so quickly as you remember that it is only a chemical decoy. Nick Ervinck plays with the public and enjoys the confusion. We sway back and forth between wonder and unease, between desire and repulsion.

Nick Ervinck wants to enable the visitor to first observe the works from different angles, to let his or her imagination run free and thus interpret his or her own story. In fact, each of Nick Ervinck's sculptures deals with subjects that fascinate and challenge him: the future of the planet and its evolution, genetic manipulation and the evolution of the food industry, but also the evolution of our culture and major trends such as hyperconnectivity and the threat to our privacy. They are each and every one areas in which our society oscillates between opposing trends.

Capable of the best and the worst, human beings invent poison and its antidote, defend an idea and its opposite: they extol the merits of organic food but develop synthetic meat; they exalt individual freedom but develop means of controlling the movements, health data and consumption habits of their peers; they defend both freedom of expression and 'political correctness', democracy as much as the rights of minorities. We live in a world full of contradictions, which, admittedly, is part of its charm.

Without taking a stand - but is it not the role of the artist to raise the right questions rather than to trying to answer them? - Nick Ervinck reminds us that nothing is certain, nothing is taken for granted. We are riding the crest of a wave, in an unstable balance between frightening prospects and scientific hopes. At any moment we can tip over to one side or the other, depending on the choices we make. The shape of the future is being formed today.

Nick Ervinck recently rediscovered the pottery making of his youth and today, faithful to the very essence of his artistic language, he combines ancestral manual clay working and glazing with contemporary techniques such as computer-generated drawing and 3D scanning. A handmade ceramic can indeed afterwards be scanned and reworked on the computer, resulting in perpetual enrichment. This time there is a new element, however, and it is a major development for Nick Ervinck: part of the final result is beyond his control. The enamel firing generates cracks, bubbles and colour variations that are largely uncontrollable. "These imperfections are pure poetry," says Nick Ervinck. This additional poetry, a gift of the glaze, greatly contributes to the emotional and sensory dimension of Nick Ervinck's ceramic works.

Nick Ervinck on thin ice

Erno Vroonen

Independent curator

The Jerusalem chapel at the Adornes Estate in the centre of the city of Bruges was conceived as a family crypt. The tomb of Anselm Adornes and Margareta van der Banck was placed in the middle of the lower chapel. The stone relief showing the deceased couple in all its splendour has been moved to a workshop to be restored. This has created an emptiness, an open space in a thoughtfully designed sacred place. A closer look will reveal even more such free open spaces. One can only assume that these also used to be filled with relics. Nick Ervinck consciously chose to show his work in the chapel during this period of restoration. He saw this as a unique opportunity to add an extra dimension to the traditional setting. Aware of the strength of his three-dimensional oeuvre, he proposed to show only ceramic sculptural work. Ceramics are characterized by the ambiguity of being both strong and fragile. They often seem delicate and therefore shortlived. Painting ceramics can be compared to aquarelle painting. Colours tend to blend into each other, resulting in a specific sensuality typical of the glazing technique. In this ceramic work we witness a perfect marriage between the classic ceramic technique on the one hand and that of the new digital media on the other.

There is little light in this unusually shaped chapel. Diffuse light falls through the stained glass windows, sometimes broken by small colour accents, conveying a rather introverted impression. And then there is Nick Ervinck, who chooses to put a new relief on a pedestal above the tomb. On the walls and on white pedestals he has arranged sculptures. Think of certain saints and monks guarding the tomb. But is the artist really tempted to copy such classical iconography? Ervinck takes a different view, he does not seek to seduce the visitor and thus to copy parallel settings from art history. Ervinck creates a new story, contemporary and confrontational. Everything revolves around the idea of cosmic evolution: around the Big Bang, the irreversibility of the time left to us and, ultimately, averting the Apocalypse. The central relief acts as a warning shield, colourless and seemingly immaculate. It presents a kind of three-dimensional map of cosmic waves. The randomly arranged sculptures remind us of extraterrestrial beings. We seem like travellers in a time capsule, navigating between a distant past and a distant future. The Jerusalem chapel becomes some sort of scenery, which it originally was, for an imaginary journey in which the visitor plays a central role.

Questions concerning the relationship between art and science, a clear mission for mankind, are always a theme here. Since the artist is intensely engaged in the future as a space where the infinite is possible, science fiction is never absent from his oeuvre. Ervinck is actually a visionary artist finding satisfaction in experimentation. He is constantly pushing boundaries, including those of art.

The Jerusalem chapel in Bruges is indeed steeped in history, so it should be no surprise that Ervinck has seized the temporary removal of the tombstone as an opportunity to exhibit his ceramic work there. Next to its original function as a funerary monument, the chapel is being given a new purpose as an art laboratory. His art takes on extra significance from the environment in which it is displayed. In so doing Ervinck is treading on thin ice.

In the nearby rooms, which are used as exhibition rooms, Nick shows watercolour drawings alongside smaller and larger sculpture models. They bear witness to a pronounced fragility on the one hand and unbridled activity on the other. The art works dialogue with each other and present themselves as a botanical garden with exceptional exotic flora. The visitor enters into the interplay of an analogue creative process and its digital processing and optimization.

Hoewel de reeks sculpturen bloemen en planten of wezens van vlees en bloed zouden moeten voorstellen, treffen we een duidelijke visuele gelijkenis aan met de Gonshi rotsen. Om inzicht te krijgen in de organische wetten van vorm en ritme, manipuleerde Nick Ervinck hun grillige vormen tot een persoonlijke creatie. In deze kalkstenen rotsen, vergelijkbaar met levenloze rotslandschappen, is er toch een teken van leven te vinden: volgens het oude Chinese geloof herbergen zij onsterfelijke wezens. Met andere woorden, zij vormen herinneringen van andere werelden.

Ervinck souligne la grande influence que la nature exerce sur lui. Bien que la série de sculptures doive représenter des fleurs et des plantes ou des créatures de chair et de sang, nous rencontrons une nette ressemblance visuelle avec les roches Gonshi. Afin de mieux comprendre les lois organiques de la forme et du rythme, Nick Ervinck a manipulé leurs formes erratiques pour en faire une création personnelle. Néanmoins, ces roches calcaires, semblables à des paysages rocheux inanimés, ne sont pas pour autant dépourvus de vie. Selon l'ancienne croyance chinoise, ils abritent des êtres immortels. En d'autres termes, ils forment des souvenirs d'autres mondes.

Ervinck points to the great influence nature exerts on him. Although the series of sculptures should represent flowers and plants or creatures of flesh and blood, we encounter a clear visual resemblance to the Gonshi rocks. To acquire an insight into the organic laws of form and rhythm, Nick Ervinck manipulated their erratic forms into a personal creation. Nevertheless these limestone rocks, similar to lifeless rocky landscapes, are not deserted from life: according to the ancient Chinese faith they harbour immortal beings. In other words, they form memories from other worlds.

BRUNTISFA, 2017

Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 40 x 50 cm

BRUNTISFA, 2017-2018

Keramiek, Céramique, Ceramic
 38 x 38 x 33 cm

ENTUNAP, 2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
28 x 20 x 21 cm

BOBNARAK, 2016-2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
33 x 27 x 25 cm

BRUNTISKIE, 2017-2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
29 x 26 x 30 cm

BRUNTUSLA, 2017
 Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 40 x 50 cm

BRUNTUSLA, 2018
 Keramiek, Céramique, Ceramic
 29 x 31 x 31 cm

BRUNTUSLO, 2017 - 201
Keramiek, Céramique, Ceramic
37 x 30 x 24 cm

CROBOSLOEM, 2017-2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
20 x 25 x 23 cm

CORBOLIAT, 2015
Keramiek, Céramique, Ceramic
38 x 25 x 32 cm

CORBOLEG, 2017

Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 50 x 40 cm

CORBOLEG, 2017

Keramiek, Céramique, Ceramic
 24 cm x 22 cm x 23 cm

BRUNTUSLIE, 2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
35 x 35 x 35 cm

ENKANSOR, 2016
Keramiek, Céramique, Ceramic
57 x 40 x 34 cm

PLETARNUM, 2016-2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
50 x 60 x 35 cm

AKRIAMOTA, 2017
 Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 40 x 50 cm

AKRIAMOTA, 2015
 Keramiek, Céramique, Ceramic
 16 x 13 x 21 cm

WIGNILOS, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
15 x 9,5 x 8 cm

WIGNILUS, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
10,5 x 7 x 8,5 cm

WIGNIRAPS, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
18,5 x 16,5 x 11 cm

WIGNIRUPS, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
15 x 13,5 x 12 cm

CORECHNAP, 2017

Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 40 x 50 cm

CORECHNAP, 2016-2017

Keramiek, Céramique, Ceramic
 25 x 39 x 22 cm

IEBLOTIEW, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
32 x 34,5 x 56 cm

WINOCERAOS, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
16,5 x 21,5 x 12 cm

ORNOPIAT, 2016-2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
20 x 30 x 26 cm

LEKNATOLLI, 2016
Keramiek, Céramique, Ceramic
22 x 22 x 18 cm

COREWOLU, 2015-2017
Keramik, Céramique, Ceramic
41 x 25 x 28 cm

‘Een foto, schilderij of digitaal beeld blijft een fantastische middel die je een raam biedt naar een andere wereld. De ruimtelijkheid van sculptuur kun je vaak moeilijk vastleggen op een tweedimensionale drager. Toch kan er voor mij niks een sculptuur overtreffen die je rondom kunt bekijken en met je ogen kunt betasten. Met GARZGRIOLEJIF ben ik een stap verder gegaan en mijn virtuele lijnen studie, mijn computer ontworpen BIG BANG, de aantrekkingskracht van dit digitale futuristische zwarte gat gaan ouderwets met de hand gaan boetseren in klei. Waar de diepte illusie eerst puur door het perspectief werd gemaakt krijg je nu nog de extra dimensie van fysieke diepte. De vaak *cleane* computertaal wordt hier vervangen door de poëzie van de boetserende hand. Dit reliëf is voor mij een ruimtelijke tekening.’

Nick Ervinck

« Une photographie, une peinture ou une image numérique reste un support fantastique qui vous offre une fenêtre sur un autre monde. La spatialité de la sculpture est souvent difficile à saisir sur un support bidimensionnel. Pourtant, pour moi, rien ne peut surpasser une sculpture que l'on peut toucher avec les yeux en la contournant. Avec GARZGRIOLEJIF, j'ai fait un pas de plus et j'ai commencé à modeler à la main dans l'argile, à l'ancienne, mon étude de lignes virtuelles, mon BIG BANG conçu par ordinateur, la force d'attraction de ce trou noir numérique futuriste. Alors que l'illusion de profondeur était d'abord créée uniquement par la perspective, vous obtenez maintenant la dimension supplémentaire de la profondeur physique. Le langage informatique souvent net et épuré est remplacé par la poésie de la main qui modèle. Ce relief est pour moi un dessin spatial. »

Nick Ervinck

“A photograph, painting or digital image remains a fantastic tool that offers you a window into another world. The spatiality of sculpture is often difficult to capture on a two-dimensional support. Yet for me, nothing can surpass a sculpture that you can see all around and touch with your eyes. With GARZGRIOLEJIF I have gone a step further and started to sculpt by hand in clay, in the old-fashioned way, my virtual lines study, my computer-designed BIG BANG, the attraction of this digital futuristic black hole. Where the illusion of depth was first created purely by perspective, you now get the extra dimension of physical depth. The often clean computer language is here replaced by the poetry of the modelling hand. For me, this relief is a spatial drawing.”

Nick Ervinck

GARZGRIOLEJIF, 2020-2021

Polyester, hout en ijzer
Polyester, bois et fer
Polyester, wood and iron
120 cm x 240 cm x 9 cm

GARZGRIOLAJIF_I, 2020-2021

Polyester, hout en ijzer
Polyester, bois et fer
Polyester, wood and iron
70 cm x 78 cm x 7 cm

GARZGRIOLOJIF, 2020-2021

Polyester, hout en ijzer
Polyester, bois et fer
Polyester, wood and iron
123 cm x 74 x 5,5 cm

BOBLARAK, 2017

Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 50 x 40 cm

BOBLARAK, 2014-2017

Keramiek, Céramique, Ceramic
 49 cm x 34 cm x 30 cm

AKRIMUT, 2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
25 x 23 x 25 cm

EKSLERE, 2014-2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
26 x 30 x 37 cm

KINOBLAZOK, 2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
18 x 16 x 2,5 cm

CROBOSLIO, 2017

Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 40 x 50 cm

CROBOSLIO, 2017-2018

Keramiek, Céramique, Ceramic
 36 x 34 x 34 cm

IEBLOCERIAAW, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
12,5 x 41 x 26 cm

MINOTERKSA, 2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
16 x 14 x 12 cm

MINOTERCERIS, 2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
25 x 21,5 x 22 cm

BRUNTISKO, 2017

Marker, pastel potlood, afdruk
 Marqueur, crayon pastel, impression
 Marker, pastel pencil, print
 40 x 50 cm

BRUNTISKO, 2017-2018

Keramiek, Céramique, Ceramic
 33 x 30 x 30 cm

LERACERUM, 2016
Keramiek, Céramique, Ceramic
28 x 43,5 x 43 cm

PLEOLNAP, 1998-2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
15 x 27 x 37 cm

KINOVIZUM, 2017-2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
11 x 13 x 2 cm

YEREWLUS, 2019
Keramiek, Céramique, Ceramic
16 x 24 x 26 cm

PLECHTURNO, 2015-2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
26 x 22 x 26 cm

TIEWCEROM, 2017-2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
22 x 24 x 37 cm

WALUCERUM, 2016
Keramiek, Céramique, Ceramic
31 x 48 x 32 cm

PLEZULNA, 2017
Keramiek, Céramique, Ceramic
23 x 23 x 26 cm

PETOEMBA, 2016-2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
40 x 40 x 40 cm

CROBOSLUM, 2017-2018
Keramiek, Céramique, Ceramic
18 x 20 x 15 cm

WIGNILAOS, 2020-2021
Keramiek, Céramique, Ceramic
14 x 11 x 7 cm

